

Sygn. akt VIII U 1284/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 kwietnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., rozpoznając wniosek z dnia 23 lutego 2016 r, ponownie ustalił rentę ubezpieczonemu S. J. z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2016 r , tj. od nabycia uprawnień, na stałe.

Decyzja została wydana na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wobec stwierdzenia przez lekarza orzecznika ZUS nadal częściowej niezdolności do pracy wysokość pobieranej renty nie uległa zmianie.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż wysokość renty wynosi 1525,21 zł.

/decyzja – akta ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony. Wniósł o wydanie prawomocnej decyzji dotyczącej przyznania renty, wskazał, że nie ma renty, a renta powinna być co miesiąc podwyższana, bo pracuje.

/odwołanie – k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniósł jego odrzucenie, podnosząc, że wnioskodawca nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS.

/odpowiedź na odwołanie – k. 5/

W piśmie z dnia 20 stycznia 2017 r wnioskodawca wniósł o nieuwzględnienie wniosku o odrzucenie odwołania, bowiem nie jest sporna kwestia niezdolności do pracy.

/pismo – k. 19/

Na rozprawie w dniu 14 marca 2017 r wnioskodawca wniósł o wyrównanie renty od 2011 r.

/e – prot. z dnia 14.03.17 00:12:19/

W piśmie z dnia 27 marca 2017 r organ rentowy podniósł, że wnioskodawca nie składał wniosku o doliczenie stażu pracy ani zarobków w celu wyliczenia świadczenia rentowego, nie sprecyzował w odwołaniu jakie zarobki powinny być wzięte pod uwagę i jaki okres pracy w celu wyliczenia świadczenia, a renta wnioskodawcy wzrosła w związku z przedstawionymi zarobkami.

/pismo – k. 43/

Decyzją z dnia 2 lutego 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z dnia 9 stycznia 2017 r o zmianę stażu pracy przeliczył od 1 stycznia 2017 r tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Decyzja została wydana na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Do ustalenia podstawy wymiaru renty wybrał ubezpieczony dochód – przychód, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, t.j. 01.1998 – 12.2007, podstawa wymiaru po waloryzacji wynosi od 1 marca 2016 r 3185,60 zł.

Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił 34 lata, 1 miesiąc okresów składkowych, 11 miesięcy okresów nieskładkowych.

Po zmianie stażu renta wynosi 2190,99 zł, renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosi 75% renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy – 1643,24 zł.

/decyzja – akta ZUS/

Wnioskodawca wniósł odwołanie od powyżej decyzji, żądając wydania prawidłowej decyzji poprzez przeliczenie emerytury od dnia 1 grudnia 2011 r, nadto zdaniem odwołującego organ rentowy:

1. nie uwzględnił okresu ubezpieczenia z urzędu pracy jako bezrobotny,

2. błędne obliczył okresy:

-5.04.1989 - 31.10.1989 – 6 m-cy 27 dni

- 4.11.1998 -3.03.1999 – 4 m-ce 2 dni

-25.06.2013 – 15.09.2013 – 2 m-ce 22 dni

- 10.11.2014 – 17.01.2015

/odwołanie – k. 2 akt VIII U 594/17/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując, jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 9 akt VIII U 594/17/

Postanowieniem z dnia 27 marca 2017 roku sprawa z odwołania ubezpieczonego od decyzji z dnia 2 lutego 2017 roku została połączona do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą z odwołania od decyzji z dnia 15 kwietnia 2016 roku. /postanowienie – k.13 akt VIII U 594/17/

Na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2017 r wnioskodawca wniósł o wypłatę wynagrodzenia z umowy o pracę w związku z koniecznością stawiennictwa na rozprawie. Wniósł o wyjęcie z portfela przez sędziego kwoty 500 zł za nękanie go w związku z procesem.

/e – prot. z dnia 25.04.17 00:01:35/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 grudnia 2012 r S. J. złożył pierwszy wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek – akta ZUS/

Decyzją z dnia 6 kwietnia 2012 roku w sprawie znak I (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał ubezpieczonemu S. J. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 grudnia 2011 roku, od miesiąca w którym złożono wniosek. Renta została przyznana do dnia 31 marca 2013 roku.

Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto wynagrodzenie - dochód, przychód, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, to jest od stycznia 1991 roku do grudnia 2000 roku. Wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 66,41%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową (2.822,66 zł) wynosi 1.874,53 zł. Podstawa wymiaru po waloryzacji od 1 marca 2012 roku wynosi 1.969,76 zł.

Do ustalenia renty Zakład uwzględnił 29 lat i 2 miesiące okresów składkowych i 9 miesięcy okresów nieskładkowych.

Zakład wskazał, iż wysokość renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosi 1.048,65 zł.

Za okresy od 14 października 2009 roku do 28 lutego 2010 roku, od 19 maja 2010 roku do 18 sierpnia 2010 roku, od 20 września 2010 roku do 31 grudnia 2011 roku, od 2 sierpnia 1999 roku do 31 maja 2009 roku, za które nie udokumentowano wynagrodzenia przyjęto najniższe wynagrodzenie obowiązujące w jednostkach gospodarki społecznej proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy.

Zakład wskazał, iż w celu przyjęcia faktycznie osiągniętych zarobków należy przedłożyć dokumenty potwierdzające wysokość wynagrodzenia.

/decyzja – akta ZUS/

Decyzją z dnia 17 maja 2012 roku w sprawie znak I (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przeliczył ubezpieczonemu S. J. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 grudnia 2011 roku, od miesiąca w którym złożono wniosek. Renta została przyznana do dnia 31 marca 2013 roku.

Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto wynagrodzenie - dochód, przychód, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych to jest od stycznia 1991 roku do grudnia 2000 roku. Wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 66,41%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową (2.822,66 zł) wynosi 1.874,53 zł. Podstawa wymiaru po waloryzacji od 1 marca 2012 roku wynosi 1.969,76 zł.

Do ustalenia renty Zakład uwzględnił 29 lat i 1 miesiąc okresów składkowych i 10 miesięcy okresów nieskładkowych.

Zakład wskazał, iż wysokość renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosi 1.047,80 zł. Renta po waloryzacji wynosi 1.101,05 zł.

Zakład wskazał, iż decyzja nadal jest w kwocie zaliczkowej z uwagi na koniczność poświadczenia wskazanych okresów w Wydziale (...) i Składek.

/decyzja – akta ZUS/

Decyzją z dnia 2 lipca 2012 roku w sprawie znak I (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przeliczył ubezpieczonemu S. J. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 grudnia 2011 roku, od miesiąca w którym złożono wniosek. Renta została przyznana do dnia 31 marca 2013 roku.

Decyzja została wydana na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto wynagrodzenie - dochód, przychód, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych to jest od stycznia 1998 roku do grudnia 2007 roku. Podstawa wymiaru po waloryzacji wynosi 2.992,24 zł. Do ustalenia wysokości podstawy wymiaru przyjęto 30 lat 4 miesiące okresów składkowych i 10 miesięcy okresów nieskładkowych. Powyższa decyzja jest decyzją ostateczną.

/decyzja – akta ZUS/

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2015 r. wydanym w sprawie VIII U 111/13 Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołania wnioskodawcy od powyższych decyzji. Wyrok nie jest prawomocny.

/okoliczność bezsporna – informacja z systemu Sędzia 2/

Decyzją z dnia 8 sierpnia 2012 roku w sprawie znak I (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przeliczył ubezpieczonemu S. J. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 grudnia 2011 roku, od miesiąca w którym złożono wniosek. Renta została przyznana do dnia 31 marca 2013 roku.

Decyzja została wydana na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto wynagrodzenie - dochód, przychód, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych to jest od stycznia 1998 roku do grudnia 2007 roku. Wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 100,72%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową (2.822,66 zł) wynosi 2.842,98 zł. Podstawa wymiaru po waloryzacji od 1 marca 2012 roku wynosi 2.992,42 zł.

Zakład wskazał, iż wysokość renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2012 roku wynosi 1.432,78 zł brutto.

/decyzja – akta ZUS/

Decyzją z dnia 26 września 2012 roku w sprawie znak I (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przeliczył ubezpieczonemu S. J. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 października 2012 roku, od miesiąca w którym złożono wniosek. Renta została przyznana do dnia 31 marca 2013 roku.

Decyzja została wydana na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto wynagrodzenie - dochód, przychód, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych to jest od stycznia 1998 roku do grudnia 2007 roku. Wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 100,72%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową (2.822,66 zł) wynosi 2.842,98 zł. Podstawa wymiaru po waloryzacji od 1 marca 2012 roku wynosi 2.954,14 zł.

Do ustalenia renty Zakład uwzględnił 30 lat i 4 miesiące okresów składkowych i 10 miesięcy okresów nieskładkowych.

Wysokość renty dla osoby częściowo niezdolnej do pracy wynosi 75% renty dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy, czyli 75% z kwoty 1.885,92 zł. Wysokość renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 lipca 2012 roku wynosi zatem 1.414,44 zł.

/decyzje w aktach ZUS/

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2015 r wydanym w sprawie VIII U 3448/12 Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołania od powyższych decyzji. Wyrok nie jest prawomocny.

/okoliczność bezsporna - informacja z systemu Sędzia 2/

Decyzją z dnia 8 marca 2013 roku w sprawie znak I (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. dokonał waloryzacji renty przysługującej ubezpieczonemu S. J. z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2013 roku.

Decyzja została wydana na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wysokość zwaloryzowanej renty ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2013 roku (1.414,44 zł) przez wskaźnik waloryzacji 104%. Renta po waloryzacji wyniosła 1.471,02 zł.

/decyzja – akta ZUS/

Decyzją z dnia 25 marca 2013 roku w sprawie znak I (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. ponownie ustalił rentę ubezpieczonemu S. J. z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 marca 2014 roku.

Decyzja została wydana na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż renta podlega waloryzacji od dnia 1 marca 2013 roku i wynosi 1.471,02 zł.

/decyzja w aktach ZUS/

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2015 r. wydanym w sprawie VIII U 1832/13 Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołania wnioskodawcy od powyższych decyzji. Wyrok ten jest prawomocny.

/okoliczność bezsporna - informacja z systemu Sędzia 2/

Decyzją z dnia 8 kwietnia 2014 roku w sprawie znak I (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpoznaniu wniosku z dnia 20 lutego 2014 r., ponownie ustalił wnioskodawcy rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2014 roku.

Decyzja została wydana na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu wskazano, że lekarz orzecznik ZUS orzekł, że wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy w okresie do 31 marca 2016 r., wobec tego wysokość pobieranej renty nie ulega zmianie. Renta podlega waloryzacji i wynosi od 1 marca 2013 r. – 1471,02 zł, od 1 marca 2014 r. – 1494,56 zł.

/decyzja – akta ZUS/

Odwołanie od tej decyzji jest rozpoznawane w sprawie VIII U 1786/14. Postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2014 r. postępowanie zostało zawieszona na podstawie art. 177 § 1 pkt. 1 kpc. Postanowienie jest prawomocne.

/okoliczność bezsporna - informacja z systemu Sędzia 2/

W dniu 23 lutego 2016 roku ubezpieczony S. J. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/okoliczność bezsporna, wniosek – akta ZUS/

Orzeczeniem z dnia 31 marca 2016 roku lekarz orzecznik ZUS uznał ubezpieczonego za osobę trwale częściowo niezdolną do pracy.

/okoliczność bezsporna, orzeczenie w aktach ZUS/

Zaskarżoną **decyzją z dnia 15 kwietnia 2016 roku** Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., rozpoznając wniosek z dnia 23 lutego 2016 r., ponownie ustalił rentę ubezpieczonemu S. J. z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2016 r., tj. od nabycia uprawnień, na stałe.

Decyzja została wydana na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wobec stwierdzenia przez lekarza orzecznika ZUS nadal częściowej niezdolności do pracy wysokość pobieranej renty nie uległa zmianie.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż renta wynosi 1525,21 zł.

/decyzja – akta ZUS/

W dniu 5 stycznia 2017 r wnioskodawca złożył wniosek o ponowne obliczenie wysokości renty – zaliczkowej poprzez obliczenie nieuwzględnianych okresów składkowych i nieskładkowych oraz o wyrównanie dotychczasowej renty zaliczkowej od 1 grudnia 2011 r.

/wniosek – akta ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 2 lutego 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z dnia 9 stycznia 2017 r o zmianę stażu pracy przeliczył od 1 stycznia 2017 r tj. od miesiąca , w którym zgłoszono wniosek, rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Decyzja została wydana na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Do ustalenia podstawy wymiaru renty wybrał ubezpieczony dochód – przychód, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, t.j. 01.1998 – 12.2007, podstawa wymiaru po waloryzacji wynosi od 1 marca 2016 r 3185,60 zł.

Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił 34 lata, 1 miesiąc okresów składkowych, 11 miesięcy okresów nieskładkowych.

Po zmianie stażu renta wynosi 2190,99 zł, renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosi 75% renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy – 1643,24 zł.

/decyzja – akta ZUS/

Doliczono następujące okresy:

-5.06.2012 – 8.06.2013

- **25.06.2013 – 15.09.2013 /2 miesiące i 21 dni/**

-17.09.2013 – 22.03.2014

- 15.04.2014 – 26.05.2014

-2.06.2014 – 20.06.2014

- 9.07.2014 – 14.07.2014

- 1.08.2014 – 11.10.2014

-21.10.2014 – 31.10.2014

- **10.11.2014 – 25.11.2014 /16 dni/**

- **27.11.2014 – 17.01.2015 /1 miesiąc 21 dni/**

- 6.02.2015 – 28.02.2015

- 4.03.2015 – 28.03.2015

- 8.06.2015 – 11.06.2015

- 13.06.2015 – 27.12.2015
- 1.01.2016 – 24.01.2016
- 1.04.2016 – 7.04.2016
- 21.04.2016 – 21.04.2016
- 23.04.2016 – 1.10.2016
- 2.11.2016 – 5.01.2017 – okresy składkowe

Oraz okresy nieskładkowe:

- 12.02.2013 – 18.02.2013
- 26.09.2016 -30.09.2016.

W przebiegu zatrudnienia uwzględniono, m.in. okresy:

- 5.04.1989 - 31.10.1989 – 6 m-cy 26 dni
- 4.11.1998 -3.03.1999 – 4 m-ce.

/karta przebiegu zatrudnienia – akta ZUS/

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie rozważań należy wskazać, iż wniosek organu rentowego o odrzucenie odwołania od decyzji z dnia 15 kwietnia 2016 roku był niezasadny.

Stosownie do treści art. 477⁹§ 3¹ kpc Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji albo stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jeżeli podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawała kwestia niezdolności do pracy, zatem brak sprzeciwu do komisji lekarskiej, nie stanowi podstawy do odrzucenia odwołania.

Odwołania nie są zasadne.

Zgodnie z treścią art.62 ust.2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.887) renta dla osoby częściowo niezdolnej do pracy wynosi 75% renty dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy.

Zasady ustalenia renty dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy zostały określone w art.62 ust.1 ww. ustawy. Renta dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art.19 (czyli 100% przeciętnego wynagrodzenia pomniejszonego o potrącone od ubezpieczonych składki na ubezpieczenia społeczne określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, w poprzednim roku kalendarzowym),
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych,
- 4) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresu brakującego do pełnych 25 lat okresów składkowych oraz nieskładkowych, przypadających od dnia zgłoszenia wniosku o rentę do dnia, w którym rencista osiągnąłby wiek, o którym mowa w art.24 ust.1a.

Zgodnie z ust.1a art.62 przy obliczaniu wysokości renty art.53 ust.3-5 stosuje się odpowiednio. Odpowiednie stosowanie art.53 ust.3 i 4 oznacza, że rentę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru renty poprzedniej, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do podstawy wymiaru świadczenia, a następnie rentę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do tego świadczenia, chyba że zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawy wskazał za podstawę wymiaru renty podlegał co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu, wtedy wysokość renty oblicza się do nowej kwoty bazowej. Nową kwotę bazową uwzględnia się tylko do obliczenia części socjalnej później ustalonej renty.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Zgodnie z treścią art.88 ww. ustawy o emeryturach i rentach renta podlega waloryzacji corocznie od 1 marca. Waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji. Waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego roku kalendarzowego w którym przeprowadza się waloryzację. Wskaźnik waloryzacji to średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku kalendarzowym zwiększony o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym (art.89 ust.1 ww. ustawy).

W toku postępowania ubezpieczony wskazał, iż organ rentowy nie mógł wydać spornej decyzji z dnia 15 kwietnia 2016 r, bowiem nie ma prawomocnej decyzji o przyznaniu renty.

Zgodnie z treścią art.83 ust.1 punkt 4 i 5 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 poz. 963) Zakład wydaje decyzję w zakresie indywidualnych spraw dotyczących ustalenia uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych i wymiaru świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Od decyzji Zakładu przysługuje odwołanie do właściwego sądu.

W związku z tym, że wnioskodawca wystąpił z ponownym wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z upływem terminu orzeczenia o niezdolności do pracy, organ rentowy był zobowiązany rozpoznać ten wniosek i wydać decyzję, co też uczynił.

Wnioskodawca wniósł od niej odwołanie, zatem Sąd zobowiązany był je rozpoznać.

Wnioskodawca nie zgłosił konkretnych zarzutów co do wysokości renty wynikającej z tej decyzji, podniósł jedynie, że powinna być podwyższona w związku z tym, że nadal pracuje, przy czym nie zgłaszał w tym zakresie wcześniej wniosku do organu rentowego.

Taki wniosek złożył w dniu 5 stycznia 2017 r, czego konsekwencją była decyzja z dnia 2 lutego 2017 r .

Wnioskodawca zaskarżając tę decyzję podniósł, że przeliczenie emerytury powinno nastąpić od dnia 1 grudnia 2011 r, nadto zdaniem odwołującego organ rentowy:

1. nie uwzględnił okresu ubezpieczenia z urzędu pracy jako bezrobotny

2. błędnie obliczył okresy:

-5.04.1989 - 31.10.1989 – 6 m-cy 27 dni

- 4.11.1998 -3.03.1999 – 4 m-ce 2 dni

-25.06.2013 – 15.09.2013 – 2 m-ce 22 dni

- 10.11.2014 – 17.01.2015.

Na podstawie przepisu art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Zgodnie z art. 112 ustawy emerytalnej , jeżeli emeryt lub rencista zgłosi wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia przez doliczenie nieuwzględnionych dotychczas w wymiarze świadczenia okresów składkowych lub nieskładkowych, kwotę przysługującego świadczenia zwiększa się doliczając:

1) do kwoty emerytury, o której mowa w art. 53, lub renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy:

a) po 1,3% podstawy wymiaru, ustalonej w wyniku waloryzacji, za każdy rok okresów składkowych, o których mowa w art. 6,

b) po 0,7% podstawy wymiaru, ustalonej w wyniku waloryzacji, za każdy rok okresów nieskładkowych, o których mowa w art. 7;

2) do kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy oraz do kwoty renty rodzinnej część wzrostu, o którym mowa w pkt 1, ustaloną przy zastosowaniu wskaźnika procentowego, określonego odpowiednio w art. 62 ust. 2 lub w art. 73 ust. 1.

2. Przy obliczaniu wzrostu, o którym mowa w ust. 1, okresy składkowe i nieskładkowe ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

Zgodnie z art. 113 cytowanej ustawy ponowne ustalenie wysokości emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, poprzez doliczenie nieuwzględnionych dotychczas w wymiarze świadczenia okresów składkowych lub nieskładkowych, następuje na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po zakończeniu kwartału kalendarzowego, jeżeli emeryt lub rencista pozostaje w ubezpieczeniu, chyba że w kwartale kalendarzowym ustało ubezpieczenie.

Zgodnie z art. 116 ust. 1 postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Podzielić w pełni należy stanowisko, zgodnie z którym ustalenie prawa do świadczenia przez stwierdzenie spełnienia jego warunków nie odpowiada przyznaniu świadczenia. Jeżeli zatem przesłanki uprawniające do świadczenia zostały

spełnione przed datą złożenia wniosku o to świadczenie, to jego przyznanie nie może nastąpić wcześniej niż od miesiąca, w którym ten wniosek zgłoszono (por. wyrok SN z dnia 21 kwietnia 2015 r., I UK 329/14, LEX nr 1731106).

Przepis art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stanowi, że w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1 (miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy), jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Mając na względzie powyższe regulacje organ rentowy prawidłowo dokonał przeliczenia renty z tytułu niezdolności do pracy poczynając od dnia 1 stycznia 2017 r, czyli od pierwszego dnia miesiąca, w którym został złożony wniosek.

Wnioskodawca w żaden sposób nie wykazał, by przyznawanie świadczeń w dotychczasowej wysokości było następstwem błędu organu rentowego.

Podnoszone okoliczności co do błędnego naliczenia okresów składkowych i nieskładkowych nie zasługują na uwzględnienie wobec prawidłowości tych wyliczeń. W szczególności wnioskodawca nawet nie sprecyzował, jakiego okresu z tytułu „ubezpieczenia z urzędu pracy”, nie uwzględnił organ rentowy. Przy czym należy wskazać, że okresem składkowym jest wyłącznie okres czasowego pozostawania bez pracy na obszarze Państwa Polskiego z powodu niemożności jej otrzymania lub niemożności podjęcia szkolenia zawodowego, w tym okresy pobierania zasiłków z funduszu aktywizacji zawodowej, zasiłków dla bezrobotnych oraz zasiłków szkoleniowych wypłaconych z Funduszu Pracy(art. 6 ust. 2 pkt. 6 ustawy emerytalnej).

W toku postępowania ubezpieczony nie składał żadnych wniosków dowodowych celem wykazania, iż renta została ustalona w nieprawidłowej wysokości. Wnioskodawca został pouczonej w trybie art. 5 kpc o treści art. 6 kc oraz o treści art. 162,217,229,230,232 kpc /zarządzenie - k. 13 w zw. z k. 17 w zw. z potwierdzeniem odbioru – k. 37, zarządzenie – k. 12 akt VIII U 594/17 w zw. z k. 15, w zw. z treścią pisma wnioskodawcy – k. 49/

Zgodnie z treścią art.3 kodeksu postępowania cywilnego (k.p.c.) strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art.232 k.p.c. art. 6 k.c.).

Jeżeli strona nie przejawia aktywności w wykazaniu wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzi skutki prawne, nie wskazuje dowodów, odnoszących się zarówno do samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości musi liczyć się z ryzykiem przegrania procesu. Skutkiem braku wykazania przez stronę twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia.

Natomiast organ rentowy wykazał, iż renta została ubezpieczonemu przyznana i ustalona w prawidłowej wysokości.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołania.

Sąd nie uwzględnił wniosku ubezpieczonego o zwrot utraconego zarobku w związku ze stawiennictwem na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2017 r.

Zgodnie z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r.o kosztach sądowych w sprawach cywilnych /Dz.U.2016.623 t.j./w toku postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wydatki ponosi Skarb Państwa.

Zgodnie z art. 5 ustawy wydatki obejmują w szczególności zwrot kosztów podróży i noclegu oraz utraconych zarobków lub dochodów świadków (ust. 1 pkt.2).

Zgodnie z art. 91 ustawy, w wypadku, gdy obowiązujące przepisy przewidują przyznanie stronie należności w związku z jej udziałem w postępowaniu sądowym, należności te przyznaje się stronie w wysokości przewidzianej dla świadków.

Zgodnie z art. 86 ustawy świadczeniowi przysługuje zwrot zarobku lub dochodu utraconego z powodu stawiennictwa na wezwanie sądu.

Wynagrodzenie za utracony zarobek lub dochód za każdy dzień udziału w czynnościach sądowych przyznaje się świadczeniowi w wysokości jego przeciętnego dziennego zarobku lub dochodu. W przypadku świadka pozostającego w stosunku pracy przeciętny dzienny utracony zarobek oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu należnego pracownikowi ekwiwalentu pieniężnego za urlop.

Górną granicę należności, o których mowa w ust. 2, stanowi równowartość 4,6% kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa. W przypadku gdy ogłoszenie ustawy budżetowej nastąpi po dniu 1 stycznia roku, którego dotyczy ustawa budżetowa, podstawę obliczenia należności za okres od 1 stycznia do dnia ogłoszenia ustawy budżetowej stanowi kwota bazowa w wysokości obowiązującej w grudniu roku poprzedniego.

Utratę zarobku lub dochodu, o których mowa w ust. 1, oraz ich wysokość świadek powinien należycie wykazać.

W przypadku zatrudnienia w ramach stosunku pracy pracodawca jest obowiązany zwolnić pracownika od pracy na czas niezbędny do stawienia się na wezwanie sądu albo innego organu. Wynika to z przepisu § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 1632).

W razie skorzystania przez pracownika ze zwolnienia od pracy, pracodawca wydaje zaświadczenie określające wysokość utraconego wynagrodzenia za czas tego zwolnienia w celu uzyskania przez pracownika od właściwego organu rekompensaty pieniężnej z tego tytułu - w wysokości i na warunkach przewidzianych w odrębnych przepisach, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują zachowanie przez pracownika prawa do wynagrodzenia za czas zwolnienia. (§16).

Pracodawca na żądanie pracownika (świadka) wystawia zaświadczenie o wysokości przysługującego mu tzw. wynagrodzenia urlopowego. Zasady obliczania tego wynagrodzenia zostały określone w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. Nr 2, poz. 14 z późn. zm.). Na podstawie tego zaświadczenia ustalany jest przeciętny dzienny zarobek świadka.

Ustalając wysokość utraconego zarobku lub dochodu, należy też uwzględnić, czy świadek z powodu stawiennictwa w sądzie utracił całodzienny zarobek lub dochód. Taka sytuacja ma miejsce tylko wtedy, gdy świadek zatrudniony w ramach stosunku pracy korzysta u pracodawcy ze zwolnienia "na cały dzień". Jeżeli jest to wyjście z pracy za zgodą pracodawcy i z zachowaniem prawa do wynagrodzenia, to świadek nie traci zarobku i nie przysługuje mu zwrot z tego tytułu. W innych przypadkach również należy uwzględnić, czy czas podróży świadka do miejsca wykonywania czynności i z powrotem oraz pozostawania do dyspozycji sądu pozbawia świadka możliwości zarobkowania lub prowadzenia działalności w danym dniu, czy tylko przez określoną część dnia. Może się bowiem zdarzyć, że świadek poświęca w tym celu jedynie godzinę lub kilka godzin, a pozostałą część dnia może przeznaczyć na działalność zarobkową. W takich przypadkach nie przysługuje mu należność za cały "dzień udziału w czynnościach", ale część dziennego zarobku lub dochodu proporcjonalna do czasu poświęconego w celu stawienia się w sądzie.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca nie przedstawił zaświadczenia z zakładu pracy o wysokości utraconego zarobku w konkretnym dniu rozprawy, przedstawił jedynie umowę o pracę z wynagrodzeniem miesięcznym. Nie wykazał zatem, by w tym konkretnym dniu korzystał ze zwolnienia z pracy, w związku z którym nie przysługuje mu wynagrodzenie w konkretnej wysokości.

Brak zatem było podstaw do uwzględnienia jego wniosku.

Należy przypomnieć, że w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych niedopuszczalne jest merytoryczne rozpoznanie żądań, które wykraczają poza zakres zaskarżonej odwołaniem decyzji. Przed sądem odwołujący się może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, nie może natomiast żądać czegoś, o czym organ nie decydował./tak SA w Łodzi w wyroku z dnia 15 grudnia 2016 r, III AUa 2373/15, LEX nr 2196188/. Podnoszone w toku postępowania kwestie dotyczące wypłaty zadośćuczynienia za „nękanie” w związku z koniecznością uczestniczenia w procesie, wykraczają poza zakres spornych decyzji, a wnioskodawca został pouczony o możliwości kierowania żądań we właściwym trybie.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy